

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΕΤΕΡΑΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΒΑΣΙΛΑ "BETWEEN THE SHOTS AND THE SILENCE"

# Παναγιώτης Γεωργέλλος

Η ιστορία του Παναγιώτη Γεωργέλλου περιλαμβάνεται στο βιβλίο του ιστορικού Βασίλη Βασιλά *Between the Shots and the Silence*. Πρόκειται για ένα βιβλίο με προσωπικές ιστορίες βετεράνων που εξιστορούν τις εμπειρίες τους και τον αγώνα τους για επιβίωση.

Κάθε βετεράνος, εκτός από χρόνια στην πλάτη του έχει και τη δική του ιστορία. Ο Βασίλης Βασιλάς κατάφερε να φέρει στο φως άγνωστες πτυχές της ζωής αυτών των ανθρώπων και να μας παρουσιάσει μέσα από το βιβλίο του, τους αγώνες, τα ιδανικά και τα πιστεύω τους.

Η εφημερίδα «Ο Κόσμος» συγχαίρει το Βασίλη Βασιλά για την τόσο αξιόλογη προσπάθειά του να καταγράψει πάνω από εξήντα ανείπωτες ιστορίες.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον κ. Γεωργέλλο που μοιράζεται με τους αναγνώστες της εφημερίδας μας, τη δική του ιστορία.

**Μ**ετά από δύο μήνες εκπαίδευσης στην Τρίπολη, βγήκε η ειδικότητά μου: χειριστής βαρέων οχημάτων. Πήρα μετάθεση για Γλυφάδα (Αθήνα) για δίμηνη εκπαίδευση ως οδηγός - μηχανικός. Μου άρεσε να μαθαίνω για το μηχανικό μέρος των φορτηγών αλλά και να τα οδηγώ. Για να είμαι ειλικρινής, χάρηκα που άφησα πίσω μου το ένα-δύο, ένα δύο, ένα-δύο από τις πορείες που κάναμε στο στρατόπεδο της Τρίπολης.

Είχα την ευκαιρία να συνεχίσω την εκπαίδευσή μου και να προαχθώ στο αξίωμα του δεκανέα και λοχία, αλλά προέκυψε η ζήτηση εθελοντών για Κορέα. Γνώριζα ότι εκεί γινόταν πόλεμος αλλά ήμουν νέος και το είδα σαν μια περιπέτεια. Είχα κίνητρο για τα πάντα. Δεν με τρόμαζε η σκληρή δουλειά, ίσα-ίσα μπορώ να πω ότι μου άρεσε. Ο κίνδυνος του πολέμου, δεν πέρασε καν από το μυαλό μου...

Η εκπαίδευση με αμερικάνικα τουφέκια κράτησε ένα μήνα. Κάναμε τα σχετικά εμβόλια και περάσαμε ιατρικές εξετάσεις. Είμασταν πλέον έτοιμοι. Με έβαλαν στο Τάγμα Μεταφορών. Δεν ήταν όλοι εθελοντές σαν εμένα. Ο ελληνικός στρατός έπρεπε να συμπληρώνει κάποιο συγκεκριμένο αριθμό ατόμων σε κάθε μονάδα. Αν οι εθελοντές δεν ήταν αρκετοί, ήταν υποχρεωμένοι να στείλουν φαντάρους.

Πηγαίναμε σε μια χώρα που μας ήταν άγνωστη. Σε μια χώρα που βρισκόταν σε πόλεμο. Αλλά δεν φοβήθηκα καθόλου. Μας είχαν ενημερώσει για την τακτική των Βορειο-Κορεατών και Κινέζων, ότι δηλαδή χρησιμοποιούσαν τακτικές ανάλογες των ανταρτών. Μας ενημέρωσαν ότι είχαν την ικανότητα να καμουφλάρονται πάρα πολύ καλά, οπότε κινδυνεύαμε ανά πάσα στιγμή να μας επιτεθούν.

Όταν αποβιβαστήκαμε, μας περίμεναν Έλληνες αξιωματικοί στα φορτηγά.

Μόνο όταν πάτησα το πόδι μου στην Κορέα, συνειδητοποίησα ότι ήμουν σε μια άγνωστη χώρα. Κοίταξα γύρω και αναρωτήθηκα, γιατί η Αμερική μπήκε σε έναν τέτοιο πόλεμο. Αργότερα επανήλθα σε αυτό το ερώτημα όταν συνειδητοποίησα πόσο δαπανηρός ήταν αυτός ο πόλεμος για τους Αμερικάνους. Όλα μου φαινόταν περίεργα. Είδα και έζησα τα προβλήματα, τις διαμάχες, τους θανάτους... Αυτός ο πόλεμος μου φαινόταν εντελώς μάταιος. Πολύ γρήγορα κατάλαβα ότι τα συμφέροντα βρίσκονταν αλλού... Ο πόλεμος της Κορέας είχε γεω-πολιτική σημασία. Η εικόνα που είχαμε εμείς οι απλοί στρατιώτες ήταν ότι οι θυσίες δεν είχαν κανένα νόημα.

Μας χώρισαν σε διάφορες μονάδες. Εμένα με έβαλαν με τους Μηχανικούς, και μου ανέθεσαν να οδηγώ τα φορτηγά. Μας μετέφεραν σε μια απομακρυσμένη περιοχή όπου δεν υπήρχαν χωριά και πόλεις γύρω. Η δουλειά μας ήταν να προμηθεύουμε τα στρατεύματα της πρώτης γραμμής με όπλα και πυρομαχικά και να μεταφέρουμε τους Αξιωματικούς στα μέρη που ήθελαν να πάνε. Παίρναμε ότι χρειαζόνταν από τις αποθήκες και τα μεταφέραμε στην πρώτη γραμμή. Θυμάμαι μια φορά μετέφερα τους Αξιωματικούς στη Σεούλ. Αυτό το δρομολόγιο οι οδηγοί το κάναμε με βάρδιες.

Είμασταν πολύ τυχεροί γιατί η κατάπαυση πυρός έγινε ένα μήνα μετά την άφιξή μας. Παρόλα αυτά παραμείναμε σε ετοιμότητα γιατί ο πόλεμος θα μπορούσε να ξεσπάσει και πάλι ανά πάσα στιγμή. Δεν γνωρίζαμε αν η εκκενρία θα έφερνε τελικά πόλεμο ή ειρήνη. Μας άλλαζαν τοποθεσία συνεχώς. Μαζί μας ήταν και ένας κάμεραμαν που κατέγραφε τα πάντα με σκοπό

να φτιάξει μελλοντικά ένα ντοκυμανταίρ.

Συχνά περιπολούσαμε μια μεγάλη περιοχή και οι λοχίες έκαναν τακτικούς ελέγχους για να δουν αν οι φρουροί ήταν στις θέσεις τους.

Θυμάμαι χαρακτηριστικά μια φορά που το φορτηγό μου είχε κάποιο πρόβλημα. Πήρα κάποιο άλλο για να μεταφέρω κάτι που μου ζήτησαν. Πέρασαμε ένα μικρό ρυάκι, και μόλις πιάσαμε την ανηφόρα, το φορτηγό σταμάτησε. Δεν ξεκίνησε. Ο συνεπιβάτης μου ήταν ένας νεοφερμένος στρατιώτης και πανικοβλήθηκε. Πρότεινα να επιστρέψω στη βάση και να ζητήσω βοήθεια. Επέμενε αυτός να γυρίσει στη βάση, δε ήθελε να μείνει μόνος του! Οι αντάρτες της Βόρειας Κορέας πιθανότατα, λόγω φτώχειας, θα "χτένιζαν" την περιοχή προσπαθώντας να κλέψουν αμερικάνικα αγαθά. Ένα εγκαταλελειμένο αμερικάνικο φορτηγό, στη μέση του πουθενά, ήταν σίγουρα ένας εύκολος στόχος. Έλαβα τις σχετικές προφυλάξεις, όπλισα το τουφέκι μου και περίμενα πίσω από ένα βράχο. Άργησε να επιστρέψει και η υπομονή μου είχε εξαντληθεί. Προσπάθησα να βάλω μπροστά το φορτηγό αλλά μάταια... Έχασα την υπομονή μου και επέστρεψα και εγώ στη βάση. Πήρα έναν οδηγό και έναν μηχανικό μαζί μου... Επιστρέψαμε στο σημείο που ήταν το φορτηγό και ο μηχανικός κατάφερε να το επισκευάσει.

Ένα πράγμα που μου έκανε πραγματικά εντύπωση ήταν ότι παντού υπήρχαν κοχύλια. Όπου και να πηγαίναμε η περιοχή ήταν γεμάτη άδεια κοχύλια. Αναρωτιόμουν συνέχεια "γιατί άραγε ξεκίνησε ο πόλεμος εδώ;"

Μπορεί να είμασταν μέρος των συμμαχικών δυνά-



Metsovo

Betw